

نجات فضل

آثار مؤيد بهائي

٢

ديارتنامه

لوح احتراق - لوح شفا

مناجات

NAFAHÁT-I-FADL

NO. 2

**Tablet of Visitation
The Fire Tablet
The Healing Prayer
Prayers**

مؤسسه معارف بهائی پلیمان فارسی
شهرالعلم ۱۴۵ بدیع - اکتبر ۱۹۸۸ میلادی

Persian Institute for Baha'i Studies
P.O. Box 8464, Dundas, Ont., Canada L9H 6M2

فهرست

۱	مقدمه
۲	ذیارتنامهٔ جمال اقدس ابهون و حضرت نقطهٔ اولیٰ
۵	توضیحات
۷	لوح قد احترق المخلصون (لوح احتراق)
۱۲	توضیحات
۱۷	لوح ادت الکافی (لوح شفا)
۲۲	توضیحات
۲۴	مناجات
۲۵	توضیحات
۲۶	مناجات
۲۷	توضیحات
۲۸	مناجات
۲۸	توضیحات
۲۹	تخت نامہ

بمنظور انتشار متن دقیق الواح مهارکه‌ای که
در این مجموعه طبع شده‌است با کسب اجازه از
معهد اعلیٰ از نسخ معتبری که در مرکز جهانی
امر موجود میباشد استفاده گردیده است

این جزوه یکی از سه قسمت مجموعه‌ای است که برای فراگرفتن زیارتنامه جمال اقدس ابهی و حضرت ثقله اولی، لوح قد احترق المخلصون و لوح انت الکافی و سه مناجات صادره از قلم حضرت بهاء الله جل اسمہ الاعلی تهیه شده است. هر مجموعه عبارتست از یک نوار ضبط شده از متن الواح با قرائت و اعراب صحیح، یک جزوه متن همان الواح، همراه با معانی لغات و توضیحات لازم. هدف از تهیه این سه قسمت آسان کردن کار کسانی است که مایلند الواح را خودآموزی نمایند.

بر دوستان عزیز پوشیده نیست که ترجمه آثار مبارکه از عربی به فارسی بمنظور آنکه از ترجمه بجای اصل استفاده شود جایز نیست زیرا در حقیقت زبان نزولی آثار مبارکه مجموع این دو زبان است که بصورت و روشی بدیع نازل شده و فوالحقیقه آنچه که بزبان عربی نازل شده بصورت و کیفیتی است که هر فارسی زبان که با ادبیات فارسی آشنا باشد براحتمق آنها خواهد فهمید. با این همه بمنظور آنکه مطالب آثار الهی بهتر فهمیده شود و کم‌کم در زبان آثار تسلط حاصل گردد، ضمن شرح مطالب و اصطلاحات، ترجمه بعضی از مطالب آیات نیز نوشته می‌شود. ضمناً باید این توضیح نیز بحضور دوستان داده شود که:

۱- ترجمه تحت‌اللفظ بهیچوجه در این اوراق مورد نظر نبوده است بلکه معنی و مفهوم کلی آیات بیان گردیده و حتی در بعضی موارد ضمیر مخاطب بغایب تبدیل شده و یا بجای

ديارتنامه جمال القدس ابهى و حضرت نقطه اولى

الشَّعَاءُ السَّيِّ ظَهَرَ مِنْ نَفْسِكَ الْأَعْلَى وَ الْبَهَاءُ الَّذِي طَلَعَ
 مِنْ جَمَالِكَ الْآبَهُنَّ عَلَيْكَ يَا مَطْهَرَ الْكِبْرِيَاءِ وَ سُلْطَانَ الْبَقَاءِ وَ
 مَلِيكَ مَنْ فِي الْأَرْضِ وَ السَّمَاءِ أَشْهَدُ أَنَّ بِكَ ظَهَرَتْ سُلْطَنَةُ اللَّهِ
 وَ الْقُدْرَةُ وَ عِظَمَةُ اللَّهِ وَ كِبْرِيَاءُهُ وَ بِكَ أَشْرَقَتْ شُمُوسُ الْقَدَمِ
 فِي سَمَاءِ الْقَضَاءِ وَ طَلَعَ جَمَالُ الْغَيْبِ عَنْ أَفْقِ الْبَدَاءِ وَ أَشْهَدُ أَنَّ
 بِحَرَكَتِكَ مِنْ قَلَمِكَ ظَهَرَ حُكْمُ الْكَافِ وَالنُّونِ وَ يَرَدُّ سِرَّ اللَّهِ
 الْمَكْنُونُ وَ بَدِثَتْ الْمُمْكِنَاتُ وَ بَعِثَتْ الظُّهُورَاتُ وَ أَشْهَدُ أَنَّ
 بِجَمَالِكَ ظَهَرَ جَمَالُ الْمَعْبُودِ وَ بِوَجْهِكَ لَاحَ وَجْهُ الْمَقْصُودِ وَ بِكَلِمَةٍ
 مِنْ عِنْدِكَ قُضِيَ بَيْنَ الْمُمْكِنَاتِ وَ سَعَدَ الْمُخْلِصُونَ إِلَى الذَّرْوَةِ
 الْعَلِيَّيَا وَ الْمُشْرِكُونَ إِلَى الدَّرَكَاتِ السُّعْلَى وَ أَشْهَدُ بَانَ مَنْ
 عَرَفَكَ فَقَدَّ عَرَفَ اللَّهَ وَ مَنْ فَارَ بِلِقَائِكَ فَقَدَّ فَارَ بِلِقَاءِ اللَّهِ فَطُوبَى
 لِمَنْ آمَنَ بِكَ وَ بآيَاتِكَ وَ خَمَعَ بِسُلْطَانِكَ وَ شَرَفَ بِلِقَائِكَ وَ
 بَلَغَ بِرِضَائِكَ وَ طَافَ فِي حَوْلِكَ وَ حَصَرَ تَلْقَاءَ عَرْشِكَ فَوَيْلٌ لِمَنْ
 ظَلَمَكَ وَ أَنْكَرَكَ وَ كَفَرَ بِآيَاتِكَ وَ جَاحَدَ بِسُلْطَانِكَ وَ حَارَبَ
 بِنَفْسِكَ وَ اسْتَكْبَرَ لَدَى وَجْهِكَ وَ جَادَلَ بِبِرْهَانِكَ وَ قَرَّ مِنْ
 حُكُومَتِكَ وَ اقْتَدَارِكَ وَ كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ فِي الْوَاحِ الْقُدْسِ مِنْ
 اصْبَحَ الْأَمْرَ مَكْتُوبًا.

فِيَا إِلَهِي وَ مَحْبُوبِي فَأَرْسِلْ إِلَيَّ عَنْ يَمِينِ رَحْمَتِكَ وَ

توضیحات

زیارتنامه مبارک مجموعه‌ای از آیات جمال اقدس الهی است که پسر حضرت عبدالبهاء توسط جناب نبیل درندی جمع آوری شده و در یوم صعود حضرت بهاء‌الله و شهادت حضرت اعلی هر دو زیارت میشود (و نفس این مطلب حکایت از قربیت و یگانگی این دو مظهر الهی مینماید).

تلاوت کننده بزبان مناجات توجه به مظهر عظمت و اقتدار خداوند (حضرت بهاء‌الله و یا حضرت اعلی) نموده ستایش و درود و ثنا میفرستد و عرض مینماید که بحرکت قلم تو (یعنی پسر تو) جمیع موجودات خلق شده و مظاهر ظهور مبعوث گشته‌اند، کسی که ترا شناخت خداوند را شناخته است و هرکس بِلقای تو فائز شد مانند آنست که بشرف لقای پروردگار نائل شده است. خوشا بحال آنکه برضای تو موفق گشت و وای بحال کسی که با تو مخالفت نمود.

مظهر کبریاء - سلطان بقا - ملوک من فی الارض و السماء:
همه مراد مظهر امر الهی است (حضرت اعلی و حضرت بهاء‌الله).

جمال غیب: خداوند - تجلی ذات غیب الهی.

شموس قدم: انبیاء و پیغمبران و مظاهر ظهور الهی.

افق پدای: عالم آفرینش.

سرالله مکنون: اسرارکتابهای الهی.

ظهور حکم الکاف و التون: اشاره باصطلاح کُنْ است و کُنْ

فعل امر از کَانَ و بمعنی باش میباشد و اشاره است بآیه قرآن

که خدا چون ارادهٔ خلق عالم کرد، فرمود كُنْ پس همه چیز موجود شد و آن آیه اینست "كُنْ فَيَكُونُ" (سورهٔ بقره (۲) - (۱۱۱).

سپس از خدا میخواهد که بملطف و عنایت او را بخود نزدیک فرماید و از خویشترن و جهان فارغ گرداند. بعد پر مظهر الهی درود میفرستد. مظهری که چشم عالم تا بحال مظلومی چون او ندیده. مظلومی که گاهی اسیر زنجیر دشمنان بوده و گهی در زیر شمشیر بقتل تهدید شده و معذک مردمان را یادچه که از نزد خداوند بآن مأمور بوده دلالت فرموده است.

جمال الله: مظهر الهی (حضرت بهاء الله و حضرت اعلی).
عین ابداع: چشم عالم (اصطلاح ادبی).
تحت سیوف اعداء: زیر تیغ دشمنان بودن - اصطلاحاً بمعنی تهدید بقتل شدن است.

سپس تلاوت کنندهٔ زیارتنامه بمظهر الهی عرض میکند که جانم فدای پلایای تو باد از خدا می‌طلبم که بحق تو و حرمت کمانی که اوامرت را اطاعت نمودند پرده از پیش چشم آنانکه از شناسائی تو ممنوع شده‌اند برداری و خیر دنیا و آخرت را بمن ارزانی فرمایی.

قسمت آخر زیارتنامه با درود و ثنا بر اصل شجرهٔ مبارکه (مظهر الهی) و منتسمان مظهر ظهور و طلب حفظ و حمایت شجرهٔ امر الهی از شر دشمنان و ظالمین و همچنین درود و ثنا بر پندگان و امام رحمن (مردان و زنان) که به ایمان فائز شده‌اند ختم میشود.

لوح قد احترق المخلصون (لوح احتراق)

بِسْمِ اللَّهِ الْأَقْدَمِ الْأَعْظَمِ

قَدْ احْتَرَقَ الْمُخْلِصُونَ مِنْ نَارِ الْفِرَاقِ أَيْنَ تَشْمَعُ أَنْوَارِ
لِقَائِكَ يَا مَحْبُوبَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ تَرَكَ الْمُقَسَّرِيُّونَ فِي ظُلْمَاءِ الْهَجْرَانِ أَيْنَ إِشْرَاقِ صَبْحِ
وِصَالِكَ يَا مَقْصُودَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ تَهْلِيلَ أَجْمَادِ الْأَصْفِيَاءِ عَلَى أَرْضِ الْبَعْدِ أَيْنَ بَحْرِ
قُرْبِكَ يَا جَذَابَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ ارْتَفَعَتْ أَيْدِي السَّرَجَاءِ إِلَى سَمَاءِ الْقَمَلِ وَالْعَطَاءِ
أَيْنَ أَمْطَارِ كَرَمِكَ يَا مُجِيبَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ قَامَ الْمُشْرِكُونَ بِالْإِعْتِسَافِ فِي كُلِّ الْأَطْرَافِ أَيْنَ تَحْخِيرِ
قَلَمِ تَقْدِيرِكَ يَا مَسْخِرَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ ارْتَفَعَ نِيْاحُ الْكِلَابِ مِنْ كُلِّ الْجِهَاتِ أَيْنَ غَسَنَقْرِ
غِيَاهِرِ سَعُوتِكَ يَا قَهَّارَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ أَحَدَّتِ الْهَرُودَةُ كُلَّ الْهَرِيَةِ أَيْنَ حَرَارَةِ مَحَبَّتِكَ يَا
نَارَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ بَلَغَتْ الْهَلِكِيَّةُ إِلَى الْغَايَةِ أَيْنَ ظُهُورَاتِ فَرَجِكَ يَا فَرَجَ
الْعَالَمِينَ.

قَدْ أَحَاطَتْ الظُّلْمَةُ أَكْثَرَ الخَلِيقَةِ أَيْنَ ادْوَارِ حِيَاثِكَ يَا
سَيِّدَ الْعَالَمِينَ .

قَدْ طَالَتْ الاعْتَاقُ بِالنِّفَاقِ أَيْنَ أَسْهَابِ اسْتِقَامِكَ يَا مَهْلِكَ
الْعَالَمِينَ .

قَدْ بَلَغَتْ الذِّلَّةُ إِلَى النِّهَايَةِ أَيْنَ آيَاتِ عِزَّتِكَ يَا عِزَّ
الْعَالَمِينَ .

قَدْ أَحَدَّتِ الْأَحْزَانُ مَطْلِعَ اسْمِكَ الرَّحْمَنِ أَيْنَ سُرُورِ مَطْهَرِ
ظُهُورِكَ يَا فَرَحَ الْعَالَمِينَ .

قَدْ أَحَدَّ الهمُّ كُلَّ الْأَمْرِ أَيْنَ أَعْلَامِ ابْتِهَاجِكَ يَا بَهْجَةَ
الْعَالَمِينَ .

تَرَى مَشْرِقَ آيَاتِ فِي سُبُحاتِ الْإِشَارَاتِ أَيْنَ إِصْبَحَ
قُدْرَتِكَ يَا اقْتِدَارَ الْعَالَمِينَ .

قَدْ أَحَدَّتْ رَعْدَةُ الظُّلْمَةِ مِنْ فِي الْإِنْشَاءِ أَيْنَ قُرَاتِ
عِنَايَتِكَ يَا رَحْمَةَ الْعَالَمِينَ .

قَدْ أَحَدَّ الْحِرْصُ مِنْ فِي الْإِبْدَاعِ أَيْنَ مَطَالِعِ الْإِنْقِطَاعِ يَا
مَوْلَى الْعَالَمِينَ .

تَرَى الْمَطْلُومَ فَرِيداً فِي الْعُرْبَةِ أَيْنَ جُنْدُ سَمَاءِ أَمْرِكَ يَا
سُلْطَانَ الْعَالَمِينَ .

قَدْ تَرَكْتُ وَحْدَةً فِي دِيَارِ الْعُرْبَةِ أَيْنَ مَشَارِقُ وَفَائِكَ يَا
وَقَاءَ الْعَالَمِينَ .

قَدْ أَحَدَتْ سَكْرَاتُ الْمَوْتِ كُلَّ الْأَفَاقِ أَيْنَ رَشَحَاتُ بَحْرِ
حَيَوَانِكَ يَا حَيَاةَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ أَحَاطَتْ وَسَاوِسُ الشَّيْطَانِ مَنْ فِي الْأَمْكَانِ أَيْنَ شِهَابُ
نَارِكَ يَا نُورَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ تَعَيَّرَ أَكْثَرُ الْوَرَى مِنْ سَكْرِ الْهَوَى أَيْنَ مَطَالِعُ
التَّقْوَى يَا مَقْمُودَ الْعَالَمِينَ.

تَرَى الْمُطْلُومَ فِي حِجَابِ السَّلَامِ بَيْنَ أَهْلِ الشَّامِ أَيْنَ
إِشْرَاقِ أَنْوَارِ صَاحِكِ يَا مِصْبَاحَ الْعَالَمِينَ.

تَرَانِي مَمْنُوعًا عَنِ الْهَيَانِ مِنْ أَيْنَ تَطَهَّرُ نِعْمَاتِكَ يَا
وَرَقَاءَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ غَشَّتِ الظُّلُومُ وَالْأَوْهَامُ أَكْثَرَ الْأَنَامِ أَيْنَ مَطَالِعُ
إِبْقَانِكَ يَا سَكِينَةَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ غَرِقَ الْهَيَاءُ فِي بَحْرِ الْهَلَاءِ أَيْنَ فَلَكَ دَجَاتِكَ يَا مُنْجِي
الْعَالَمِينَ.

تَرَى مَطْلَعَ آيَاتِكَ فِي ظُلُمَاتِ الْأَمْكَانِ أَيْنَ شَمْسُ أَفْقِ
عِنَايَتِكَ يَا نُورَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ خَبَتْ مَصَابِيحُ الصِّدْقِ وَالسَّمَاءِ وَالْعَمِيرَةِ وَالْوَقَائِدِ
أَيْنَ شُؤُونَاتِ غَيْبَتِكَ يَا مُحَرِّكَ الْعَالَمِينَ.

هَلْ تَرَى مَنْ يَنْصُرُ نَفْسَكَ أَوْ يَتَفَكَّرُ فِيهَا وَرَدَّ عَلَيْهَا فِي
حُبِّكَ. إِذَا تَوَقَّفَ الْقَلَمُ يَا مَحْبُوبَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ كُفِّرَتْ أَعْمَانُ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى مِنْ مَهْوَبِ أَرْيَاحِ الْقَعَاءِ
أَيْنَ رَايَاتُ نُصْرَتِكَ يَا مَنْصُورَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ بَقِيَ الْوَجْهَ فِي عُمَارِ الْأَقْتِرَاءِ أَيْنَ أَرْيَاحِ رَحْمَتِكَ يَا
رَحْمَنَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ تَكَدَّرَ ذَيْلُ التَّقْدِيرِ مِنْ أَوْلِيِّ التَّسْلِيْسِ أَيْنَ طِرَادُ
تَشْرِيهِكَ يَا مُزَيِّنَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ رَكَدَ بَحْرُ الْعِنَايَةِ بِمَا اكَتَسَبَتْ أَيْدِي الْهَرِيَّةِ أَيْنَ
أَمْوَاجُ فَصْلِكَ يَا مُرَادَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ عُلِقَ بَابُ الْقَعَاءِ مِنْ ظُلْمِ الْأَعْدَاءِ أَيْنَ مِفْتَاحُ جُودِكَ يَا
فَتَّاحَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ اصْفَرَّتِ الْأَوْرَاقُ مِنْ سَمُومِ أَرْيَاحِ النِّفَاقِ أَيْنَ جُودُ
سَحَابِ جُودِكَ يَا جَوَادَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ تَغَيَّرَ الْأَكْوَانُ مِنْ عُمَارِ الْعَمِيَانِ أَيْنَ نَفْحَاتُ عُمْرَانِكَ
يَا عُمْرَانَ الْعَالَمِينَ.

قَدْ بَقِيَ الْعَلَامُ فِي أَرْضِ جَدْبَاءِ أَيْنَ غَيْثُ سَمَاءِ فَعْلِكَ يَا
غِيَاثَ الْعَالَمِينَ.

أَنْ يَا قَلَمَ الْأَعْلَى قَدْ سَمِعْنَا نِدَائَكَ الْأَحْلَى مِنْ جِبْرُوتِ
الْبَقَاءِ أَنْ أَسْتَمِعَ مَا يَنْطَلِقُ بِهِ لِسَانُ الْكِبْرِيَاءِ يَا مَطْلُومَ الْعَالَمِينَ.

لَوْلَا الْهَرُودَةُ كَيْفَ تَطْهَرُ حَرَارَةُ بَيْدَانِكَ يَا مَهِينَ الْعَالَمِينَ.
وَ لَوْلَا الْهَلِيَّةُ كَيْفَ اشْرَقَتْ شَمْسُ اصْطِبَارِكَ يَا شِعَاعَ

العالمين.

لا تجزع من الأشرار قد خلقت للاضطراب يا صبر
العالمين.

ما أحلى إشراقك من أفق الميثاق بين أهل النفاق و
اشتيائك بالله يا عشق العالمين.

بك ارتفع علم الاستقلال على أعلى الجبال و تموج بحر
الأفكار يا ولة العالمين.

بوحدةك أشرفت شمس التوحيد و بعزيتك زين وطن
التجريد أن اضطر يا غريب العالمين.

قد جعلنا الذلقة قميص الصرة و البليّة طراد هيكك
يا فخر العالمين.

ترى القلوب ملئت من البغضاء و لك الأعضاء يا ستار
العالمين.

إذا رأيت سيفاً أن أويل. إذا طار سهم. أن استقبل
يا فداء العالمين.

اتنوح. أو انوح. بك أصبح من قلة ناصريك. يا من
بك ارتفع نوح العالمين.

قد سمعت ديدانك يا محبوب الأبي. إذا أثار
وجه البهاء من حرارة البلاد و أنوار كلمتك النوراء و قام

بالوقاء في مشهد الفداء ناظراً رضاك يا مقدّر العالمين.

أَنْ يَا عَلِيُّ قَبِيلَ أَكْهَرٍ أَنْ أَشْكُرَ اللَّهَ بِهَذَا اللَّوْحِ
السَّيِّئِ تَجِدُ مِنْهُ رَائِحَةً مَطْلُومِيَّتِي وَ مَا أَنَا فِيهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
مَعْبُودِ الْعَالَمِينَ لَوْ يَقْرَأُ الْعِبَادُ طُرّاً وَ يَتَفَكَّرُونَ فِيهِ لَيُصْرَمَ فِي
كُلِّ عِرْقٍ مِنْ عُرُوقِهِمْ نَاراً يَشْتَعِلُ مِنْهَا الْعَالَمِينَ.

توضیحات

یکی از الواح مبارکهٔ جمال قدم چل اسم اعظم که دارای اثرات شدید روحانی است و زیارت مکرر آن توصیه شده است این لوح مبارک میباشد و همچنانکه در آیات آخر لوح اشاره شده است راحهٔ مظلومیت جمال مبارک از آن استشمام میشود و پر بلائی و آورده بر آن حضرت در سبیل الهی دلالت میکند و اگر پندگاران الهی آنرا بخوانند و در مضامین آن تفکر کنند در هر رگی از رگهای آنان آتشی افروخته خواهد شد که همهٔ عالمیان را مشتعل خواهد ساخت.

این لوح مبارک مملو از تشبیهات و اصطلاحات ادبی و ذوقی و عرفانی است و البته لازمۀ درک کامل آن آشنا شدن بمعانی کلمات و توجه بلمحن آیات و تشبیهات و استعارات نازله در آن است.

۱- شروع این لوح مناجاتی است بسیار روحانی که مملو از راز و نیاز و شکوه از فراق و شرح مصائب و بلاها و ظلم و اعتساف اعداء و دشمنان است. این مکالمه بین مظهر امر الهی ظاهر باسم اعظم و جمال قدم با مقام مشیت غیبی الهی صورت میگيرد. جملات آیات مختصر و کوتاه و هریک در حدود يك سطر است. اول هر آیه بیان یکی از مطالبی است که فوقاً بآن اشاره شد و بعد کلمهٔ "آین" بمعنی "کجا است" آورده شده و پایان جمله خطاب به پروردگار است که او را با اسمی از اسماء و یا صفات او میخواستیند. فیالمثل مفهوم اولین آیهٔ لوح این است که: نفوس مخلصه از آتش فراق سوختند پس انوار لقاء تو ای محبوب عالمیان کجا است

(مقابل گذاشتن نار و نور که یکی باعث نابودی است و دیگری وسیله رهنمائی و بینائی) و یا: حزن و غم و اندوه مظهر امر ترا فرا گرفته پس سرور او ای فرح عالمیان کجا است (آیه ۱۲) و یا: بهاء (حضرت بهاء الله) در دریای بلا غرق شد پس کشتی نجات تو ای نجات دهنده عالمیان کجا است (آیه ۲۵) و بهمین منوال این مکالمه و راز و نیاز جانگداز ادامه می یابد.

مطلع اسم رحمن، مظهر ظهور، مشرق آیات، مظلوم، مطلع آیات، نفسک (در آیه هل تری من ینصر نفسک).
سدرۃ المنتهی، وجه: همه مقصود حضرت بهاء الله است.

ذیل تقدیس: آستان جمال قدم.

بحر عنایة: اشاره به عنایت و لطف الهی است که از عظمت بدریا تشبیه شده است.

غلق باب اللقاء: اشاره بعدم اجازة شرقیایی احیاً بحضور حضرت بهاء الله.

درک معنای کامل لوح با مراجعه به قسمت لغت نامه آخر این جزوه امکان پذیر میشود.

۲- در قسمت دوم از آنجا که میفرمایند: "أَنْ يَا قَلَمُ الْأَعْلَى قَدْ سَمِعْنَا نِدَائَكَ الْأَحْلَى..." خطاب مقام غیب الهی که در حضرتش متجلی است به همکل بشری جمال مبارک است که پس از شنیدن ندای آن حضرت، خداوند ایشان را مخاطب نموده میفرماید که اگر سردی و پرودت عالم نبود چگونه حرارت بیان تو ظاهر میشد و اگر بلا نبود چگونه صبر جمال قدم تجلی مینمود. بواسطه حضرت تو است که بحر فضل الهی ب موج آمده و از وحدت و غربتت، خورشید

وحدانیت خداوندی تجلی نموده است.

زیبایی و روانی کلام بحدی است که نمیتوان آنرا با جملات و عبارات توصیفی شایسته نمود. لذا باید با استفاده از لغتنامه و درک دقیق معانی لغات، بمفهوم کلی این قسمت از لوح پی برد.

مبین العالمین، شعاع العالمین، مصباح العالمین، سیر العالمین،
عشق العالمین، وله العالمین، غریب العالمین، فخر العالمین،
ستار العالمین، فداء العالمین، یا من یک ارتفع نوح العالمین
(ای آنکه بظهور تو فریاد و قغان اهل عالم بلند شد): همه در وصف جمال قدم است.

۲- در قسمت سوم پس از دریافت پیام الهی که در قالب آیات نازل شده مجدداً جمال مبارک خطاب بحقیقت مطلق خداوندی چنین میفرماید که ای محبوب من ندای ترا شنیدم و رخم از حرارت بلا و کلمات پراشوار تو افروخته گردید و بوقا درمیدان فدا قیام نمودم و برضای تو ناطرم.
این قسمت با عبارت: "لَقَدْ سَمِعْتُ نِدَائَكَ يَا مَحْبُوبَ الْآلِهِي"
شروع میشود و فقط در حدود سه سطر است.

۴- چهار سطر آخر لوح، خطاب به جناب آقا سید علی اکبر دهجی از مؤمنین اولیه این امر مبارک است. این نفس بسیار ممتاز و مقدس مورد نهایت محبت و عنایت جمال قدم جل اسمه الاعظم بود. لحنی بسیارخوش داشت و الواح را باحسن نغمات تلاوت میفرمود. چندین بار بمحضر جمال مبارک مشرف شد و الواح متعدده‌ای بافتخارش نازل گردید که معروفترین آنها لوح "احتراق" بود که در اواخر سال ۱۸۷۱

میلهادی در جواب عریضه‌ای که از ایران بحضور مبارک ارسال داشت، نازل گردید.
مفهوم کلی و مطالب این قسمت در اول این مختصر درج شده است.

مَوْ الشَّافِي الكَافِي التَّمِينُ الْعَقُورُ الرَّحِيمُ

بِكَ يَا عَلِيُّ بِكَ يَا وَفِيُّ بِكَ يَا بَهِّيُّ اَنْتَ الْكَافِيُّ وَ
اَنْتَ الشَّافِيُّ وَ اَنْتَ الْبَاقِيُّ يَا بَاقِيُّ.

بِكَ يَا سَلْطَانُ بِكَ يَا رَفْعَانُ بِكَ يَا دِيَّانُ اَنْتَ الْكَافِيُّ وَ
اَنْتَ الشَّافِيُّ وَ اَنْتَ الْبَاقِيُّ يَا بَاقِيُّ.

بِكَ يَا أَحَدُ بِكَ يَا سَمَدُ بِكَ يَا فَسْرَدُ اَنْتَ الْكَافِيُّ وَ اَنْتَ
الشَّافِيُّ وَ اَنْتَ الْبَاقِيُّ يَا بَاقِيُّ.

بِكَ يَا سُهْرَانُ بِكَ يَا قُدْسَانُ بِكَ يَا مُسْتَعَانُ اَنْتَ الْكَافِيُّ
وَ اَنْتَ الشَّافِيُّ وَ اَنْتَ الْبَاقِيُّ يَا بَاقِيُّ.

بِكَ يَا عَلِيمُ بِكَ يَا حَكِيمُ بِكَ يَا عَطِيمُ اَنْتَ الْكَافِيُّ وَ
اَنْتَ الشَّافِيُّ وَ اَنْتَ الْبَاقِيُّ يَا بَاقِيُّ.

بِكَ يَا رَحْمَنُ بِكَ يَا عَطْمَانُ بِكَ يَا قَدْرَانُ اَنْتَ الْكَافِيُّ وَ
اَنْتَ الشَّافِيُّ وَ اَنْتَ الْبَاقِيُّ يَا بَاقِيُّ.

بِكَ يَا مَعْشُورُ بِكَ يَا مَحْبُوبُ بِكَ يَا مَجْدُوبُ اَنْتَ الْكَافِيُّ
وَ اَنْتَ الشَّافِيُّ وَ اَنْتَ الْبَاقِيُّ يَا بَاقِيُّ.

بِكَ يَا عَزِيْزُ بِكَ يَا نَصِيْرُ بِكَ يَا قَدِيْرُ اَنْتَ الْكَافِيُّ وَ
اَنْتَ الشَّافِيُّ وَ اَنْتَ الْبَاقِيُّ يَا بَاقِيُّ.

بِكَ يَا حَاكِمُ بِكَ يَا قَائِمُ بِكَ يَا عَالِمُ أَنْتَ الْكَافِي وَ
أَنْتَ الشَّافِي وَ أَنْتَ الْبَاقِي يَا بَاقِي.

بِكَ يَا رُوحُ بِكَ يَا نُورُ بِكَ يَا مَهْوَرُ أَنْتَ الْكَافِي وَ
أَنْتَ الشَّافِي وَ أَنْتَ الْبَاقِي يَا بَاقِي.

بِكَ يَا مَعْمُورُ بِكَ يَا مَشْهُورُ بِكَ يَا مَسْتَوْرُ أَنْتَ الْكَافِي وَ
أَنْتَ الشَّافِي وَ أَنْتَ الْبَاقِي يَا بَاقِي.

بِكَ يَا غَائِبُ بِكَ يَا غَالِبُ بِكَ يَا وَاهِبُ أَنْتَ الْكَافِي وَ
أَنْتَ الشَّافِي وَ أَنْتَ الْبَاقِي يَا بَاقِي.

بِكَ يَا قَادِرُ بِكَ يَا نَاصِرُ بِكَ يَا سَاتِرُ أَنْتَ الْكَافِي وَ
أَنْتَ الشَّافِي وَ أَنْتَ الْبَاقِي يَا بَاقِي.

بِكَ يَا صَانِعُ بِكَ يَا قَانِعُ بِكَ يَا قَالِعُ أَنْتَ الْكَافِي وَ
أَنْتَ الشَّافِي وَ أَنْتَ الْبَاقِي يَا بَاقِي.

بِكَ يَا طَالِعُ بِكَ يَا جَامِعُ بِكَ يَا رَافِعُ أَنْتَ الْكَافِي وَ
أَنْتَ الشَّافِي وَ أَنْتَ الْبَاقِي يَا بَاقِي.

بِكَ يَا بَالِغُ بِكَ يَا فَارِغُ بِكَ يَا سَابِغُ أَنْتَ الْكَافِي وَ
أَنْتَ الشَّافِي وَ أَنْتَ الْبَاقِي يَا بَاقِي.

بِكَ يَا نَافِعُ بِكَ يَا مَانِعُ بِكَ يَا صَانِعُ أَنْتَ الْكَافِي وَ
أَنْتَ الشَّافِي وَ أَنْتَ الْبَاقِي يَا بَاقِي.

بِكَ يَا جَمِيلُ بِكَ يَا جَمِيدُ بِكَ يَا فَصِيلُ أَنْتَ الْكَافِي وَ
أَنْتَ الشَّافِي وَ أَنْتَ الْبَاقِي يَا بَاقِي.

بِكَ يَا عَادِلُ بِكَ يَا فَاهِلُ بِكَ يَا بَاذِلُ أَنْتَ الْكَافِيُ وَ
أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَاقِيُ يَا بَاقِيُ.

بِكَ يَا قَيِّمُومُ بِكَ يَا دَيِّمُومُ بِكَ يَا عَلُومُ أَنْتَ الْكَافِيُ وَ
أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَاقِيُ يَا بَاقِيُ.

بِكَ يَا عَطِّسُومُ بِكَ يَا قَسْدُومُ بِكَ يَا كَسْرُومُ أَنْتَ الْكَافِيُ
وَ أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَاقِيُ يَا بَاقِيُ.

بِكَ يَا مَحْفُوطُ بِكَ يَا مَحْطُوطُ بِكَ يَا مَلْحُوطُ أَنْتَ الْكَافِيُ
وَ أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَاقِيُ يَا بَاقِيُ.

بِكَ يَا عَطُوفُ بِكَ يَا رَوُوفُ بِكَ يَا لَطُوفُ أَنْتَ الْكَافِيُ وَ
أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَاقِيُ يَا بَاقِيُ.

بِكَ يَا مَلَأُ بِكَ يَا مَعَادُ بِكَ يَا مُسْتَعَادُ أَنْتَ الْكَافِيُ وَ
أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَاقِيُ يَا بَاقِيُ.

بِكَ يَا غِيَاثُ بِكَ يَا مُسْتَعَاثُ بِكَ يَا نَسْفَاثُ أَنْتَ الْكَافِيُ
وَ أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَاقِيُ يَا بَاقِيُ.

بِكَ يَا كَاشِفُ بِكَ يَا نَاشِفُ بِكَ يَا عَاطِفُ أَنْتَ الْكَافِيُ وَ
أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَاقِيُ يَا بَاقِيُ.

بِكَ يَا جَانُ بِكَ يَا جَانَانُ بِكَ يَا إِيمَانُ أَنْتَ الْكَافِيُ وَ
أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَاقِيُ يَا بَاقِيُ.

بِكَ يَا سَاقِيُ بِكَ يَا عَلِيُّ بِكَ يَا غَالِيُ أَنْتَ الْكَافِيُ وَ
أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَاقِيُ يَا بَاقِيُ.

بِكِ يَا ذِكْرَ الْأَعْظَمِ بِكِ يَا إِسْمَ الْأَكْرَمِ بِكِ يَا رَسْمَ الْأَقْدَمِ
أَنْتَ الْكَافِيُ وَ أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَالِيُ يَا بَالِيُ.

بِكِ يَا سُبُوحُ بِكِ يَا قُدُّوسُ بِكِ يَا نُزُوءُ أَنْتَ الْكَافِيُ
وَ أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَالِيُ يَا بَالِيُ.

بِكِ يَا فَتَّاحُ بِكِ يَا نَمَّاحُ بِكِ يَا نَجَّاحُ أَنْتَ الْكَافِيُ وَ
أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَالِيُ يَا بَالِيُ.

بِكِ يَا حَبِيبُ بِكِ يَا طَيِّبُ بِكِ يَا جَدِيبُ أَنْتَ الْكَافِيُ وَ
أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَالِيُ يَا بَالِيُ.

بِكِ يَا جَلَلُ بِكِ يَا جَمَّالُ بِكِ يَا فَمَّالُ أَنْتَ الْكَافِيُ وَ
أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَالِيُ يَا بَالِيُ.

بِكِ يَا وَائِقُ بِكِ يَا عَاشِقُ بِكِ يَا فَالِقُ أَنْتَ الْكَافِيُ وَ
أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَالِيُ يَا بَالِيُ.

بِكِ يَا وَهَّاجُ بِكِ يَا بَدَّاجُ بِكِ يَا بَهَّاجُ أَنْتَ الْكَافِيُ وَ
أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَالِيُ يَا بَالِيُ.

بِكِ يَا وَهَّابُ بِكِ يَا عَطَّافُ بِكِ يَا رَوَّافُ أَنْتَ الْكَافِيُ وَ
أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَالِيُ يَا بَالِيُ.

بِكِ يَا ثَابِتُ بِكِ يَا نَابِتُ بِكِ يَا ذَاوِتُ أَنْتَ الْكَافِيُ وَ
أَنْتَ الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَالِيُ يَا بَالِيُ.

بِكِ يَا نَائِذُ بِكِ يَا لَاحِظُ بِكِ يَا لَافِظُ أَنْتَ الْكَافِيُ وَ أَنْتَ
الشَّافِيُ وَ أَنْتَ الْبَالِيُ يَا بَالِيُ.

يا ظاهِرٌ مَسْتُورٌ يا غائبٌ مَشْهُورٌ يا ناطِرٌ مَنظُورٌ اَنْتَ
الْكَافِيُ وَ اَنْتَ الشَّافِيُ وَ اَنْتَ الْبَاقِيُ يا بَاقِيُ.
يا قاتِلَ عِشاقِ يا واهِبَ فِساقِ يا كافيَ بكِ يا كافيَ يا
شافيَ بكِ يا شافيَ يا باقيَ بكِ يا باقيَ اَنْتَ الْبَاقِيُ يا باقيُ.
سُبْحانَكَ اللَّهُمَّ يا اَلِهيُّ اَسْأَلُكَ بِجُودِكَ السَّديِّ بِمِ فَتَحْتَ
ابْوابَ الفِضْلِ وَ العِطاءِ وَ بِمِ اسْتَقَرَّ مِمْكَلُ قُدْسِكَ على عَرْشِ
الْبِقاءِ وَ بِرِحْمَتِكَ الَّتِي بِها دَعَوْتَ الْمُمَكِناتِ اِلَى خِوانِ مَكْرَمَتِكَ
وَ اِنعامِكَ وَ بِعِنايَتِكَ الَّتِي بِها اَجَبْتَ في نَفْسِكَ مِنْ قِبَلِ كُلِّ
مَنْ في السَّمواتِ وَ الارْضِ في حِينِ ظُهُورِ عِظَمَتِكَ وَ سُلْطَنَتِكَ وَ
مَلُوعِ عِزِّ حُكُومَتِكَ بِكَلِمَةِ بَلَى ثَكَّ وَ بِهَذِهِ الْاَسْماءِ الْحُسْنَى
الْاَعْظَمِ وَ بِهَذِهِ الصِّفاتِ الْعُلْيا الْاَكْرَمِ وَ بِذِكْرِكَ الْعَلِيِّ الْاَعْلَى وَ
بِجَمالِكَ الْاَلْفِ الْاَسْمَى وَ بِنُورِكَ الْخَمِيْرِ في سُرادِقِ الْاَحْمِي وَ
بِاسْمِكَ الْمُتَمَسِّمِ بِقَمِيْمِ الْبِلاءِ في كُلِّ صَباحٍ وَ مَساءٍ اَنْ تَحْفَظَ
حاملِ هَذِهِ الْورْقَةِ الْمِبارَكَةِ ثَمَّ السَّديِّ بِقَرْنِها ثَمَّ السَّديِّ بِلِقَني
عَلَيْها ثَمَّ السَّديِّ يَمَسِّرُ في حَوْلِ بَيْتِ السَّيِّ هِيَ فِيها ثَمَّ اشْفِ
بِها كُلَّ مَرِيضٍ وَ عَلِيْلٍ وَ فَقِيْرٍ عَن كُلِّ بِلاءٍ وَ آفَةٍ وَ مَكْرُوهٍ
وَ حَزَنِ ثَمَّ اهدِ بِها كُلَّ مَنْ يَريْدُ اَنْ يَدْخَلَ في سَبيلِ هِدايَتِكَ
وَ مَنامِجِ فَمَلِكِ وَ عَمْرانِكَ وَ اِنَّكَ اَنْتَ الْعَزِيْزُ الْكَافِيُ الشَّافِيُ
الْحافِظُ الْمُعْطِيُ السَّروُفُ الْكَرِيْمُ السَّرْحِيْمُ.

توضیحات

تلاوت کننده این لوح، خداوند را با نامی متعدده مبارک‌اش میخواند و او را بخشنده، دانا و عادل و بزرگ و مهربان و بلند مرتبه و صاحب عظمت و اقتدار و جود و بخشش و بسیاری اسماء و صفات متعالیه دیگر (که در بخش لغت و معنی آمده است) خطاب میکند و بهمه این صفات شهادت میدهد که او بی‌نیاز کننده از غیر خود و شفا دهنده واقعی و برقرار و جاودان است و فی الحقیقه با اعتراف پایین صفات الهی، اعتراف میکند که هر چه هست اوست و جز او نیست اوست که کافی (بی نیاز کننده) است، اوست که "شافی" (شفا دهنده) است و اوست که باقی (برقرار و جاودان) است.

در هر آیه خداوند را به سه اسم یا صفت از اسمها و صفات مبارک‌اش میخواند و از او طلب کمک مینماید و باو قسم یاد میکند زیرا اوست که کافی و شافی و باقی است و باید طلب شفا و حفظ و حمایت از او نمود. جمله "انت الکافی و انت الشافی و انت الهالی یا باقی" در سراسر لوح تکرار میشود.

در قسمت آخر لوح (یک چهارم آخر لوح) که بصورت مناجات مداومی است، به سه تسبیح و تقدیس خداوند می‌پردازد و از او تمنا مینماید که بخاطر بخشش و رحمتش که شامل حال همه پندگان اوست و نیز بواسطه حضرت اعلی و جمال القدس ابهی و بخاطر تمام اسماء و صفاتی که ذکر شد، حامل این لوح مبارک و نیز هرکسی را که در اطراف هر منزلی که

این لوح در آنست عبور و مرور نماید، حفظ فرماید و پایین لوح هر مریض و علیل و فقیری را از هر بلا و آفت و اندوهی شفا دهد و هرکسی را که اراده نماید او را بشناسد و در ظلّ امر مبارکش درآید هدایت فرماید.

ظاهر مستور - غائب مشهور - ناظر منظور: مقصود تجلی ذات غیب الهی در مظهر ظهور است.

ایواب فضل و عطا: مقصود ظهور امر الهی است که بواسطه آن درهای رحمت و بخشش خداوندی بر روی مردمان گشوده شده است.

کلمه پلی: بنا بشرحی که در قرآن نازل شده خدا بخلق در عالم ذر (رتبه استعداد روحانی) خطاب فرمود که آلت پرپرکم (آیا من خدای شما نیستم) و اهل ایمان جواب دادند پلی (بله هستی). این مطلب که تمثیلی برای نمایش استعداد و امتیاز انسانی بر دیگر موجودات است در آثار الهی مکرر آمده است و رمز و نشانه شناسائی حق شده است.

ذکر علی اعلی: حضرت ثقله اولی

جمال اللف اصفی - نور خفی فی سرادق اخفی - اسم متمم

بتمیمی بلا: جمال مبارک

هوالمقتدر العفور الرحيم

اِلهي اِلهي تَرى عِبَادَكَ فِي هِيَمَةِ السَّلَاطَةِ وَالْعَوَى اَيْنَ
 ثَوْرٍ هِدَايَتِكَ يَا مَقْمُودَ الْعَارِفِينَ وَ تَعَلَّمَ ضَعْفَهُمْ وَ عَجَزَهُمْ اَيْنَ
 قُدْرَتِكَ يَا مَنْ فِي قَهْمَتِكَ رِمَامٌ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْاَرْضَيْنِ اَيُّ
 رَبِّ اَسْأَلُكَ بِتَجَلِيَّاتِ اَنْوَارِ شَمْسِ عِنَايَتِكَ وَ اَمْوَاجِ بَحْرِ عِلْمِكَ
 وَ حِكْمَتِكَ وَ بِالْكَلِمَةِ الَّتِي بِهَا سَحَّرْتَ اَهْلَ مَمْلَكَتِكَ يَا ذَا
 تَجَعَّلَنِي مِنَ السَّكِينِ فَارَوْا بِمَا اَمَرْتَهُمْ بِهٖ فِي كِتَابِكَ ثُمَّ قَدَّرَ لِي
 مَا قَسَدَرْتَهُ لِامْنَانِكَ السَّكِينِ شَرِبُوا رَحِيْقَ الْوَحْيِ مِنْ كُوْمِسِ
 عَطَائِكَ وَ سَرَعُوا اِلَى مَرْحَاتِكَ وَ رَاعُوا عَهْدَكَ وَ مِيثَاقَكَ اِنَّكَ
 اَنْتَ الْمُقْتَدِرُ عَلٰى مَا تَشَاءُ لَا اِلَهَ اِلَّا اَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ. اَيُّ
 رَبِّ قَدَّرَ لِي بِجُودِكَ مَا يَنْفَعُنِي فِي الْاٰخِرَةِ وَ الْاَوَّلَى وَ يَقْرِبُنِي
 اِلَيْكَ يَا مَوْلَى النُّورِ لَا اِلَهَ اِلَّا اَنْتَ الْفَرْدُ الْوَاحِدُ الْعَزِيزُ
 الْحَمِيدُ.

توضیحات

مناجات کننده با خدای خود برآز و نیاز می‌پردازد و
میگوید خدایا بندگان را از گمراهی نجات ده و بنور
هدایت روشن کن و ضعف آنها را بقوت خود چهران فرما.
خدایا مرا در ذمه نفوس درآور که بموجب اوامر تو عمل
میکنند و برای کسب رهای تو میکوشند و عهد و میثاق را
رعایت مینمایند.
خداوند! مرا بخود نزدیک فرما و آنچه که در دو جهان بسود
من است برای من مقدر کن.

هُوَ اللَّهُ تَعَالَى شَآئِدُ الْعِظْمَةِ وَ الْاِقْتِدَارُ

إِلَهِي إِلَهِي أَشْكُرُكَ فِي كُلِّ حَالٍ وَ أَحْمَدُكَ فِي جَمِيعِ
 الْأَحْوَالِ فِي النِّعْمَةِ الْحَمْدُ لَكَ يَا إِلَهَ الْعَالَمِينَ وَ فِي فَقْدِهَا الشُّكْرُ
 لَكَ يَا مَقْمُودَ الْعَارِفِينَ فِي الْهَاسِاءِ لَكَ الشُّنَاءُ يَا مَعْبُودَ مَنْ فِي
 السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِينَ وَ فِي الْمَسْرَاءِ لَكَ السَّنَاءُ يَا مَنْ بِكَ
 انجذبتْ أَفئِدَةُ الْمُشْتَاقِينَ فِي الشِّدَّةِ لَكَ الْحَمْدُ يَا مَقْمُودَ
 الْقَاصِدِينَ وَ فِي السَّرْحَاءِ لَكَ الشُّكْرُ يَا أَيُّهَا الْمَذْكُورُ فِي قُلُوبِ
 الْمُقْتَرِبِينَ فِي الشَّرْوَةِ لَكَ الْبَهَاءُ يَا سَهْدَ الْمُحْلِسِينَ وَ فِي الْفَقْرِ
 لَكَ الْأَمْرُ يَا رَجَاءَ الْمُوَحِّدِينَ فِي الْفَرَحِ لَكَ الْجَلْدُ يَا لَا إِلَهَ إِلَّا
 أَنْتَ وَ فِي الْحُزْنِ لَكَ الْجَمَالُ يَا لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ فِي الْجُوعِ لَكَ
 الْعَدْلُ يَا لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَ فِي الشِّبَعِ لَكَ الْفَعْلُ يَا لَا إِلَهَ إِلَّا
 أَنْتَ فِي الْوَمَلَنِ لَكَ الْعَطَاءُ يَا لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَ فِي الْعَرَبَةِ لَكَ
 الْقَنَاءُ يَا لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ تَحْتَ السَّمْفِ لَكَ الْأَفْعَالُ يَا لَا إِلَهَ إِلَّا
 أَنْتَ وَ فِي الْهَيْبَةِ لَكَ الْكَمَالُ يَا لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ فِي الْقَصْرِ لَكَ
 الْكِرْمُ يَا لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَ فِي التَّرَابِ لَكَ الْجُودُ يَا لَا إِلَهَ إِلَّا
 أَنْتَ فِي السِّجْرِ لَكَ الْوَقَاءُ يَا سَابِغَ النِّعَمِ وَ فِي الْحَبْرِ لَكَ
 الْهَقَاءُ يَا مَالِكَ الْقِدْرِ لَكَ الْعَطَاءُ يَا مَوْلَى الْعَطَاءِ وَ سُلْطَانَ الْعَطَاءِ
 وَ مَالِكَ الْعَطَاءِ أَشْهَدُ أَنَّكَ مَحْمُودٌ فِي فِعْلِكَ يَا أَسْلَ الْعَطَاءِ وَ
 مُطَاعٌ فِي حِكْمِكَ يَا بَحْرَ الْعَطَاءِ وَ مَهْدَأَ الْعَطَاءِ وَ مَرْجِعَ الْعَطَاءِ

توسیحات

در این مناجات که درسی است از مراتب تسلیم و رضا و شکر و سپاس بدرگاه خداوند بیهمتا و راضی بودن برضای او در جمیع احوال، مناجات کننده به پروردگار عرض مینماید که خدایا ترا در همه حال، در نعمت و فراوانی و در نبودن آن، شکر میکنم، در هنگام غم و اندوه و سختی ترا ستایش میکنم و در مواقع راحتی و آسایش نیز شاکرم. در ثروت، عظمت تو در نظرم مجسم است و در هنگام فقر و تنگدستی، بفرمان تو سر می‌نهم. در هنگام شادمانی، جلال و بزرگی تو در نظرم جلوه‌گر میشود و در مواقع اندوه و بجمال تو و لطف تو ناظرم، اگر گرسنه‌ام از عدل تو است و اگر سهم از فضل تو است. اگر در وطن خویش ساکنم و یا در قصر راحت مأوی دارم از کرم تو است و اگر بروی خاک منزل نمایم و یا در حبس و زندان گرفتار شوم از بخشش و وفای تو است.

در هر حال عطا و بخشش تو شامل حال من است و شهادت میدهم که تو در هر کاری که انجام دهی محمود و پسندیده‌ای و همه بندگان مطیع فرمانت هستند.

هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ يَا إِلَهِي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ السَّيِّدِي بِهِ آخَاءُ
 مِصْبَاحُ بَهَائِكَ فِي مَشْكُورَةِ عِرْفَانِكَ وَهَيْتَ أَرْيَاحُ الطَّافِكِ عَلَى
 أَهْلِ مَمْلَكَتِكَ بَانَ تَجَمَّلَنِي فِي كُرِّ الْأَحْوَالِ قَائِمًا عَلَى خِدْمَتِكَ وَ
 مُسْتَمِينًا بِأَنْوَارِ مَعْرِفَتِكَ وَ مَحَبَّتِكَ عَلَى شَأْنٍ لَا تَحْجِبُنِي شَبَهَاتُ
 الْعَالَمِ وَلَا تَمْنَعُنِي طُنُونَاتُ الْأَمْرِ ثُمَّ اجْعَلْنِي يَا إِلَهِي رَاضِيًا
 بِمَا قَدَّرْتَ لِي بِفِعْلِكَ وَ إِحْسَانِكَ وَ كَرَمِكَ وَ الطَّافِكِ أَي رَبِّ لَا
 تَدَعْنِي بِنَفْسِي بِشِرْنِي فِي كُرِّ الْأَحْوَالِ وَ الْأَحْيَانِ بِالْإِشَارَاتِ
 السَّيِّئَةِ كَانَتْ مَحْصُومَةً لِأَيَّامِكَ إِنَّكَ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ عَلَى مَا تَشَاءُ لَا
 إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْمُهَيْمِنُ الْقَيُّومُ.

توضیحات

مناجات کننده پس از ستایش و تقدیس خداوند، رجا و درخواست می‌نماید که او را همیشه و در جمیع احوال به خدمت قائم بدارد و از شك و گمان و تصورات باطل که چون پرده‌ای حائل و مانع درك حقیقت است حفظ نماید، سپس نیاز مینماید که خدایا مرا بخود وامگذار و بآنچه برایم از روی فضل و بخشش مقدر فرموده‌ای راضی بدار و از سعادت‌ها و خوشیهایی که مخصوص روز ظهور تو است مرا مسرور و شادمان بدار. تو بر آنچه بخواهی قادری و جز تو خدائی نیست.

لغت فامسه

عرض توضیحات زیر در مقدمه لازم بنظر میرسد:

۱- چون بعضی از لغات عربی ممکن است از اتصال چند کلمه بوجود آمده باشد که هر یک در معنی آن اثر داشته باشد، بنا براین لغات مرکب در زیر حرفی که با آن شروع شده است آمده و در همانجا تجزیه شده و معنی هر قسمت آن بعد از جدا شدن در زیر حرف اول آن نوشته میشود مثلاً بجمالک از سه کلمه ب، جمال، و ک تشکیل شده که معنی آنها را باید زیر حروف ب، چیم و کاف جستجو کرد یا لتجدیهنی از چهار کلمه ل، تجدب، ن و ی ساخته شده که زیر حروف لام، تاء، نون و یا آمده است.
لغات مرکب با علامت ((م)) مشخص شده است.

۲- حرف ال معنی مخصوصی ندارد و فقط برای تغییر مفهوم اسم از حالت نامعین (نکره) بمفهوم معین (معرفة) است و فقط بر سر اسم در میآید نه بر سر فعل. گاهی کلماتی (مانند الواح و الیه و الذین) ممکن است با ال شروع شود یعنی ال جزء کلمه باشد ولی در بسیاری موارد اضافی است و باید همواره آن را در پیدا کردن معنی کلمه بکنار گذاشت.

۲- این لغتنامه صرفاً برای این الواح تهیه شده و لذا ممکن است بعضی از این لغات معانی دیگری هم داشته باشند که چون در این الواح مورد استفاده نبوده لذا آن معانی نوشته نشده دوستان لطفاً این جزوه را بعنوان مجموعه جامع و کامل لغات تلقی نفرمایند.

۴- بعضی از کلمات در متن اصلی با تنوین (ة) است مانند مکتوباً و مظلوماً (در زیارتنامه مبارک) و در لغتنامه اکثراً بدون تنوین نوشته شده است.

۵- بعضی از حروف در زبان عربی هنگامی که بر سر اسم و یا فعل درمیآیند اعراب آخر کلمه را عوض مینمایند گاهی این تغییر اعراب با حرکت است مثلاً یکشف با آمدن آن بر سر آن آن یکشف میشود و گاهی نیز با عوض شدن ساختمان کلمه همراه است که چون در این مجموعه موردی موجود نبود اشاره نگردید.

الف

دنیای بعد	آخِرَة
کرانه های آسمان (جمع افق)	آفاق
ایمان آورد (فعل ماضی)	آمَنَ
نشانه ها (جمع آیه)	آیات
آیا (حرف سؤال)	أَ
ابتهاج * ك: خوشحالی * تو((م))	اِبْتِهَاجًا
آفرینش - مقصود عالم وجود است	ابداع
درها (جمع باب)	ابواب
روشن تر(ین) درخشان تر(ین)	ابهی
پا جلال تر (ین)	
پهروی کردند (فعل ماضی)	اَتَّبَعُوا
أ * تَنَوُّحٌ : آیا ناله و داری	اَتَّنَوَّحُ
میکنی فعل مضارع ((م))	
اجابت کردی (فعل ماضی)	اَجَبْتُ
جسدها (جمع جسد)	اجساد
فرا گرفت - احاطه کرد(فعل ماضی)	أَحَاطَتْ
سوخت (فعل ماضی)	اِحْتَرَقَ
یکتا - یکی	أَحَدٌ

شهرین	أَحْلَى
اندوه‌ها (جمعِ حزن)	احزان
احفظ * ما: محافظت فرما آنرا	احفظها
(فعل امر) ((م))	
أَحْمَدُ * كَ : حمد و ستایش میکنم	أَحْمَدُكَ
ترا (فعل مضارع) ((م))	
حال‌ها (جمعِ حال)	احوال
گرفت (فعل ماضی)	أَحَدَ
پنهان - پنهان‌تر (بین)	أَخْفَى
در این هنگام - هنگامی که	إِذَا
بلند شد (فعل ماضی)	أَرْتَفَعَ
بلند شد (فعل ماضی - مؤنث)	أَرْتَفَعَتْ
بفرست (فعل امر)	أَرْسِلْ
زمین - سرزمین	أَرْض
زمین‌ها (جمعِ ارض)	أَرْضِينَ
بلند تر (بین)	أَرَقَّعَ
بادها (جمعِ ریح)	ارياح
سؤال میکنم - تقاضا میکنم	أَسْأَلُ
(فعل مضارع)	
أَسْأَلُ * كَ ((م))	أَسْأَلُكَ

روشنی گرفت (فعل ماضی - مؤنث)	اسْتَعَاثَتْ
برقرار شد (فعل ماضی)	اسْتَقَرَّ
عدم وابستگی	اسْتِقْلَالٌ
خود را بزرگ پنداشت (فعل ماضی)	اسْتَكْبَرَ
پشنو (فعل امر)	اسْتَمِعْ
محترم ترین نامها (مظهر الهی)	اسْمُ الْأَقْدَمِ
اسماء * ك: نامهای * تو (جمع اسم)	أَسْمَائِكَ
((م))	
اسم * تو ((م))	اسْمُكَ
شمشیرها (جمع سیف)	أَسْفَافٌ
تعریفات و توضیحاتی که بحدود و همی	أَشَارَاتٌ
بشری محدود است (جمع اشاره)	
علاقه و شوّ زیاد - میل زیاد	أَشْتِيَاقٌ
نفوس بد (جمع شریر - مذکر)	أَشْرَارٌ
تابید (فعل ماضی - مذکر)	أَشْرَقَ
تابید (فعل ماضی - مؤنث)	أَشْرَقَتْ
شفا بده (فعل امر)	أَشْفِ
شکر کن (فعل امر)	أَشْكُرْ
شکر میکنم ترا (فعل مضارع)	أَشْكُرُكَ
شهادت میدهم (فعل مضارع)	أَشْهَدُ

انگشت (جمع آن = اصابع)	اِصْبَعٌ
شکبهائی - صبر کردن	اِصْبَارٌ
صبر کن (فعل امر)	اِصْبُرْ
درد شد (فعل ماضی - مؤنث)	اِصْفَرَتْ
با صفاتر (بین) - پاکیزه‌تر (بین)	اَسْفَى
برگزیدگان حق (جمع صغی)	اَسْفِيَاءُ
اصول * ها: ریشه‌های * آن (جمع اصل)	اِصْوَالُهَا
((م))	
فریاد میزنم - فریاد بزنم	اَصْحَجُ
(فعل مضارع)	
جانب‌ها (جمع طرف)	اَطْرَافٌ
ظلم و جور	اِعْتِصَافٌ
دشمنان (جمع عَدُو)	اِعْدَاءٌ
بزرگتر (بین) - بزرگ	اِعْظَمٌ
پرچم‌ها (جمع عِلْم)	اِعْلَامٌ
بلندتر (بین) - بالاتر	اِعْلَى
گردن‌ها (جمع عُنُق)	اِعْنَاقٌ
شاخه‌ها (جمع عِصْن) (اصطلاحاً به اولاد)	اِعْصَانٌ
جمال مبارك اطلاق میشود)	
چشم پوشی	اِعْضَاءٌ

دنجبر ها (جمع غل)	أَعْلَل
آفت - بلا و بدبختی	آفَة
تهمت	اِفْتِرَاءُ
نیکوئی و بخشش کردن (بخشش حق)	اِفْعَال
کرانه آسمان	اِفْق
شاخه های کوچک درختان (اصطلاحاً)	اِفْنَان
به خاندان حضرت اعلی اطلاق میشود)	
قلب ها - روح و روان (جمع قوآد)	اَقْبِدِه
روی پیاور (فعل امر)	اَقْبِلْ
توانائی - قدرت	اِقْتِدَار
اقتدار * : توانائی * او ((م))	اِقْتِدَارَه
مقدس تر (بین) - پاکتر (بین)	اِقْدَس
پدست آورد - انجام داد	اِكْتَمَبَتْ
(فعل ماضی - مؤنث)	
بیشتر	اَكْثَر
محترم تر (بین) - گرامی تر (بین)	اَكْرَم
مستی ها - عالم وجود (جمع کون)	اَكْوَان
حرف تعریف که فقط بر سر اسم میآید	اَل
اَل * اعظم ((م))	الاعظم
اَل * اقدم ((م))	الاقدم

التدليس	ال * تدلیس ((م))
التي	که - کمیکه (اسم موصول برای مؤنث)
الذین	کسانیکه (اسم موصول جمع برای مذکر)
الشم	ال * شام: سوریه
الطف	لطیفتر (بین)
الفراق	ال * فراق ((م))
اله	خدا - معبود
الواح	صفحه ها (جمع لوح) (بآثار حضرت بهاء الله و حضرت عبدالهباء اطلاق میشود)
الهي	اله * ی: خدای من - ای خدای من ((م))
اللهم	خدایا - ای خدا - یا الله
الی	بحوی
الی	الی * ی: بحوی من ((م))
الیك	الی * ک: بحوی * تو ((م))
امائك	اماء * ک: کنیزان * تو ((م))
امر	فرمان - در اصطلاح بهائیان بمعنای دیانت الهی است مانند: امر الهی
امرّت	فرمان دادی (فعل ماضی)

بگو امر شد (فعل ماضی مجهول)	أَمَرْتُ
أَمَرْتُ * هُمْ ((م))	أَمَرْتَهُمْ
باران ها (جمع مَطَرٌ)	أَمْطَارٌ
عالم وجود (چیزی که وجود یا عدمش ضروری نباشد در مقابل (وجود) که وجودش ضروری است)	امکان
أُمَّتٌ ها (جمع أُمَّةٌ یا اُمَّتٌ: گروهی از مردم - جماعت - پیروان يك پیغمبر)	امم
نفوس مورد اعتماد - برگزیدگان (جمع امین)	أَمْنَاءُ
بلند پایه تر (ین) - استوارتر (ین) منیع تر (ین)	امنع
موج ها	امواج
اینکه	أَنَّ
بدرستی که - همانا	أَنَّ
من (ضمیر منفعل)	أَنَا
جذب شد (فعل ماضی)	أِنجَذِبَ
عالم وجود	أِنشَاءٌ
بخشش	أِنْعَامٌ

جداشدن - بریدن از خلق و توجه بحق	اِئْتَقَاع
عدم دلبستگی و پای‌بندی بامور مادی	اِنَّكَ
ان * ك: بدرستیكه تو	اَنْكُرَكَ
انكُرَكَ * ك: انكار كرد ترا (فعل ماضی)	انوار
روشنائی‌ها (جمع نور)	اَنْوَحُ
ناله و داری میکنم (فعل مضارع)	اَوَّ
در متن: آیا من ناله و داری کنم	اوراق
یا	اوراقها
برگهای درخت (جمع ورق)	اولی
اوراق * ها: برگهای آن ((م))	اوهام
دارندگان (مثل اولی التدلّیس)	اِهْدِ
پندارها (جمع وهم)	اهل
هدایت کن (فعل امر)	اهل الشام
مردم - خانواده - ساکنان	مُتَالَمِین - اشاره بزمان حضرت امام حسین
مُتَالَمِین - اشاره بزمان حضرت امام حسین	و ظلمهای وارده از اهالی سرزمین شام
و ظلمهای وارده از اهالی سرزمین شام	بر آن حضرت و خاندان و پیروانشان -
بر آن حضرت و خاندان و پیروانشان -	و نیز اشاره بمردم شریبر عکا
و نیز اشاره بمردم شریبر عکا	یا (حرف ندا)
یا (حرف ندا)	اَيَّ
ایام * ك: روزهای تو - در زمان تو	اَيَّامِكَ

((م))

دستها (جمع ایدی - جمع الجمع - مفرد آن: يد)	ایادی
اطمینان کامل داشتن - یقین کردن	ایقان
پاور داشتن	ایمان

ب

مانند ب در فارسی - قسم	ب
در - درگاه	باب
بخشنده	باذل
سختی و مشقت	بأساء
همیشگی - جاویدان	بالق
بکمال رساننده	بالغ
ب * ال * کلمه ((م))	بالکلمه
ب * ال * نفاق ((م))	بالنفاق
ب * ان ((م))	بآن
ب * جمال * ک ((م))	بجمالک
ب * جود * ک ((م))	بجود
دریا	بحر
تغییر پذیرفتن حکم - پیدا شدن رأی	بداء
جدید در مقابل رأی قدیم - فروع و احکامی که در هر دور تغییر می یابد	
شروع شد - آغاز شد - خلق شد	بُدئَت
(فعل ماضی مجهول)	

ب * رحمت * ك ((م))	پرحممتك
پرورد کرد - واضح و ظاهر شد (فعل ماضی)	پرورد
برهان * ك: دلیل قاطع -	برهانك
حجت * تو ((م))	
سردی	سرودة
مردم	پریتة
بر انگیزخته شد (فعل ماضی - مجهول)	پرعتت
دوری	بعده
دشمنی و نفرت	بعضاء
دوام - جاودان بودن (خدا فناء)	بقاء
باقی ماند (فعل ماضی)	بقی
ب * ك: قسم پتو - ترا میخوانم ((م))	بك
پلکه	پلك
رنج و مصیبت - غم و غصه - امتحان	پلا
آشکار کننده - واضح کننده	پلاج
رسید (فعل ماضی)	پلغ
رسید (فعل ماضی - مؤنث)	پلغت
پله - جواب مثبت و قبول	پلی
رنج و مصیبت	پلیه
ب * ما ((م))	بما

بِنُورِكَ

ب * نور * ك ((م))

بِوَجْهِكَ

ب * وجه * ك ((م))

بِوَحْدَتِكَ

ب * وحدت * ك ((م))

ب * ه ((م))

بِه

ب * ها ((م))

بِهَا

جلال - نور (حضرت بہاء اللہ)

بِهَا

بہجت انگیز - شادی آور

بِهَاج

شادمانی - خوشحالی - سرور - خرمی

بِہِجَت

ب * هذا ((م))

بِہَذَا

ب * هذه ((م))

بِہِذَہ

روشن - زیبا - باجلال

بِہِیَّ

حرف زدن (اظہار عقیدہ کردن)

بِہِیَان

سخن آشکار و فصیح

خانہ - اطاق

بِہِیَّت

میان

بِہِیْن

تـا

مضطرب شد (فعل ماضی)

تَبَلَّجَ

می‌یابی تو (فعل مضارع)	تَجِدُ
جذب میکند (فعل مضارع)	تَجْذِبُ
انقطاع - از صفات ممکنات پرکنار	تَجْرِدُ
بودن - مجرد و واحد بودن	
نال و داری میکنی (فعل مضارع)	تَجْزَعُ
می‌سازی مرا (فعل مضارع)	تَجْعَلُ
أَنْ تَجْعَلَنِي: که بسازی مرا	
تجعل * ن * ی ((م))	
ذیر	تحت
حفظ میکنی (فعل مضارع)	تَحْفَظُ
أَنْ تَحْفَظَ: که حفظ کنی	
گمراه کردن - خدعه و فریب	تدلیس
حَاك - زمین	تراب
تری * ن * ی ((م))	ترانی
ترك شده - تنها رها شده	تَرْكُ
(فعل ماضی مجهول)	
ترك شده ام - تنها رها شده ام	تَرْكْتُ
(فعل ماضی مجهول)	
می‌بینی (فعل مضارع)	تَرَى
غلبه کردن - گرفتن	تسخیر

میدانی (فعل مضارع)	تَعَلَّمَ
تاریک شد - غبارآلود شد (فعل ماضی)	تَغَيَّرَ
تبدیل شد - تغییر کرد (فعل ماضی)	تَغَيَّرَ
فرمان الهی - قضا - سرنوشت	تَقْدِير
تقدیر * ك: فرمان و قضای * تو ((م))	تَقْدِيرِك
پاکی - پاکیزه ساختن	تَقْدِيس
مبارک گردانیدن	
پرمهیزکاری	تَقْوَى
تیره شد (فعل ماضی)	تَكَدَّرَ
موج زد (فعل ماضی)	تَمَوَّجَ
پاکی - پاک کردن	تَنْزِيه
ناله و داری میکنی تو (فعل مضارع)	تَنَوَّحُ
یگانگی	تَوْحِيد
ایستاد - ساکن شد (فعل ماضی)	تَوَقَّفَ

ث

برقرار و داشم	ثَابِت
سپس	ثُمَّ

چ

ادکار کرد (فعل ماضی)	چاخذ
ممانعت کرد - جدال کرد (فعل ماضی)	چادل
جمع کننده	جامع
روح	جان
محبوب	جانان
کوهها (جمع جهل)	جهال
قدرت و اختیار	جهروت
یکی از عوالم الهی	جهروت بقاء
زمین خشک و پاییز	جذباء
جذب کننده بخود از روی محبت	جذاب
جذب کننده - کشاننده بسوی خود	جذیب
قرار دادیم ما (فعل ماضی)	جملنا
بزرگی - عظمت	جلال
بزرگ - بزرگوار - محترم	جلیل
زیبائی - خوبی - حسن	جمال

حضرت بهاء الله	جمال ابھی
خوب - زیبا	جمیل
لشکر - سپاہ	جُند
لشکرها (جمع جُند)	جنود
کرم و بخشش - ریزش فراوان	چود
بسیار بخشنده - سخی	جوآد

ح

چگونگی	حال
مانع شد (فعل ماضی)	حَالَتْ
نزاع کرد - حرب نمود (فعل ماضی)	حَارَبَ
حفظ کننده	حَافِظٌ
حکمران - فرمان دهنده	حَاكِمٌ
حمل کننده	حَامِلٌ
دوستی	حَبٌّ
بخاطر محبت و دوستی	حَبِيًّا
زنداد	حَبِيسٌ
حُبٌّ * ك: دوستی * تو ((م))	حُسْبُكَ

حجاب	پرده
حرارة	حرارت - گرمی
حرص	آر
حزن	غم و اندوه
حُضْنَى	نیکو
حَصْرًا	حاضر شد (فعل ماضی)
حکم	فرمان
حکم الکاف و ألتون	اشاره به خلق عالم وجود (کُن: باش)
	خداوند فرمود که باش و عالم
	بوجود آمد
حکمت	عقل - علم واقعی (حکمة)
حکمتک	حکمت * ک ((م))
حکومتک	حکومت * ک: فرمان تو - فرمانروایی
	و سلطنت * تو ((م))
حکیم	رازدان - از اسمهای الهی
حمد	ستایش
حمید	ستایش شده - از اسماء الهی
حَوْلک	حول * ک: اطراف تو - دور * تو ((م))
حیات	زندگی
حیوان	زنده - زندگی بخش - زندگی

حیوان * ك ((م))

زمان - وقت - آن

حیوانك

حمن

خ

خاموش شد (فعل ماضی)

سر فرود آورد - خاضع شد (فعل ماضی)

پنهان

خلق شده‌ای (فعل ماضی مجهول)

خلق * ك: آفریده‌های * تو

بندگان * تو ((م))

سفره

خَبَّتْ

خَصَعَّ

خَفَى

خَلَقْتَ

خَلَقَكَ

حِوَان

دال

طبیقات جهنم

خواهدی - دعوت کردی (فعل ماضی)

پست تر (ترین) - (این جهان - مؤث ادنی)

درکات

دَعَوْتَ

دنیا

دوام	پایداری - باقی و برقرار ماندن
دیار	خانه ها - محلها - شهرها (جمع دار)
دیّان	قاضی - حاکم - جزا و پاداش دهنده
دیموم	همیشگی - دائمی

ذال

ذات	جانپخش - موجودی که تحقق اشیا بفیش اوست
ذِرْوَة	بلند ترین مرتبه - قلّه کوه
ذِکْر	یاد - دعا
ذِکْرُ الْعَظَم	بزرگترین نام و یاد مقصود مظهر الهی است
ذِکْرَه	ذکر * (م)
ذِکْ	آن (اشاره بدور)
ذَلَّة	ذلت - خواری
ذو - ذی - ذَا	هر سه بمعنی دارنده و باسم اضافه میشود مانند ذوالفضل یعنی دارای فضل
ذوالفضل العظیم	ذو * الفضل * العظیم ((م))

راء

دید (فعل ماضی - مؤنث)	رأت
مهربان	رُأف
دیدنی تو (فعل ماضی)	رأیتَ
بسیار دلسوز و مهربان	رووف
بوی خوش	رائحه
رعایت کردند (فعل ماضی)	راعوا
بلند کننده - بردارنده	رافع
پرچم ها (جمعِ رایت)	رایات
پروردگار	ربّ
آرزو	رجا
بخشاینده و مهربان - از اسماء الهی	رحمن
رحمت - رحم - بخشش - شفقت	رحمة
رحمت * ك ((م))	رحمتك
شراب ناب (صفت آیات الهیه)	رحیق
رحم کننده - بخشاینده	رحیم

یکی از نامهای خداوند	رِکَا
آسودگی - گشایش در معیشت	رشحات
تراوشات - قطرات (جمع رشحة)	رِخَائِك
رخا * ك: رعایت * تو ((م))	رَعْدَةٌ
لرزش - اضطراب	رُقْعَان
پلند کننده	رَكْدٌ
ایستاد - راکد شد - ساکن شد	
(فعل ماضی)	
روان	روح
روح * ی: روح * من ((م))	روحی

سین

کسی که بفرآوانی بخشد	سَابِغ
پوشاننده گناهان	سَاتِر
آنکه سیراب کند - شراب دهنده	سَالِی
پرده ها (جمع سُبْحه)	سُبْحَات
ستوده شده به پاکی از نقائص	سَهْحَان
ستوده شده - از اسم های الهی	

سبحانك	سبحان * ك: پاك و مقدس * تو ((م))
سُبُل	راهها (جمع سبيل)
سبيل	راه
سُبُوح	پاك و منزّه (در مواقع تكريم و تعظيم استفاده ميشود) - از اسماء الهی
سِتَار	پوشاننده (پوشاننده گناهان) - از اسماء الهی
سحاب	ابر
سِجِن	زندان
سَحَّرَتْ	تسخير كردی - گرفتنی (فعل ماضی)
سدره	درخت - اصطلاحاً مظهر امر الهی (حضرت اعلی و حضرت بهاء الله)
سدره المنتهی	درخت بهشتی - مقصود مظاهر الهی است که بدرخت تشبیه شده اند
سُرَادِق	سرا پرده - چادر بزرگ
سَرَعُوا	شتافتند (فعل ماضی)
سرور	شادی
سَطُوت	قدرت
سُعْلَى	پائین (در مقابل علیا)
سَكْرَات	(جمع سكرة)

بیهوشی دم مرگ - مستی	سكرة
اطمینان و سکون	سکینه
دنجیرها (جمع سلسله)	سلسل
پادشاه - قدرت	سلطان
پادشاه چاودائی (جمال مبارك و حضرت اعلى)	سلطان الہقاء
آسمان	سما
آسمانها (جمع سما)	سماوات
شنیدم (فعل ماضی)	سمعتُ
شنیدیم (فعل ماضی)	سمعنا
پادشاهی - قدرت - توانائی	سلطنت
سلطنت * ك ((م))	سلطنتك
روشنی - بلندی - رفعت	سنا
زهرها (جمع سم)	سُموم
پادی که معتقد بودند سبب مسمومیت	سَموم
و مرگ میشود - پاد خزان	
تیر	سهم
شمشیر	سیف
شمشیرها (جمع سیف)	سیوف

رتبه و حالت - شایستگی	شان
شفاعت کننده	شافع
شفا دهنده	شافی
مملکت سوریه	شام
سهری	شَحَّ
شبه * ك: مانند * تو ((م))	شبهك
شدت - سختی	شدة
بدی	شَر
نوشیدند (فعل ماضی)	شربوا
مشرف شد (فعل ماضی مجهول)	شَرَّفَ
تابش نور	شعاع
خورشید	شمس
ستاره جهنده - زیاده آتش	شهاب
حالت ها و درجات (جمع شوون)	شوونات
امریمن	شیطان

سازنده - خلق کننده

صانع

صباح * ك: صبح زود * ك ((م))

صباحك

بامداد

صُبح

راستی

صِدق

بالا رفت (فعل ماضی)

صعد

خلوص و پاکی

صفا

خصوصیات ظاهری در هر موجودی

صِفات

(جمع صفت)

صفات * ك ((م))

صِفاتك

برکت و رحمت بفرست (فعل امر) - در

صَلِّ

مناجات بخدا بمعنی طلب برکت و رحمت

پاینده - کسیکه همه محتاج او باشند -

صمد

یکی از اسماء خداوند

ط

پرواز کرد (فعل ماضی)

طار

طواف کرد (فعل ماضی)	طَوَّفَ
دراز شد - کشیده شد (فعل ماضی)	طَوَّاتَ
طلوع کننده	طالِع
پزشک	طیبیب
همگی - جمعاً - تمام	طَرَّآ
دینت - دیور	طِرَاد
طلوع شد، طلوع نمود (فعل ماضی)	طَلَعَ
تلهور - بهیرون آمدن	طلوع
خوشا	طوبیئ

طـ

آشکار	ظاهر
ستمکاران - تجاوز کنندگان	ظالمین
(جمعِ ظالم)	
تاریکی	ظلام
چور و ستم	ظلم
تاریکی - تاریک شدن	ظلماء
جمعِ ظلمت	ظلمات

تَلَمَّكَ

تلم * ك: تلم کرد * پرتو ((م))

تَلْمًا

تشنگی

تَهَّرَ

ظاهر شد - ظهور کرد (فعل ماضی)

تَهَّرَتْ

ظاهر شد (فعل ماضی - مؤنث)

تَهْوَر

آشکار گردیدن - هویدا شدن

اصطلاح برای ظهور پیغمبران

تَهْوَر

کمیکه وجودش از همه چیز آشکارتر است

(لوح انت الکافی)

تَهْوَرَات

جمع تَهْوَر

عین

عادل

کمیکه باستحقاق هرکسی را پاداش

میدهد - دادگستر

عارف

صاحب عرفان - دانا - شناسنده

عارفین

صاحبان عرفان (جمع عارف)

عاشق

مهر ورزنده

عاطف

بخشنده - مهربان - ملایم

عالم

دانا

دنیاهما (جمع عالم)	عالمین
بلند مرتبه - بهمانند	عالی
پندگان (جمع عهد)	عہد
عہاد * ك: پندگان * تو ((م))	عہادك
فاتوانی	عجز
داد - دادن حق هر کسی پاو	عدل
تخت - سریر سلطنت	عرش
عرش * تو ((م))	عرشك
عرف * ك: شناخت * ترا (فعل ماضی)	عرفك
رگ	عرق
رگها (جمع عرق)	عروق
بزرگواری و اقتدار	عز
عزت - بزرگواری	عزة
با عزت - با اقتدار	عزیز
بسیار دوست داشتن	عشق
گناه - سرکشی	عصیان
بخشیدن - بخشش	عطاء
بسیار بخشنده - بسیار مهربان	عطاف
مهربان	عطوف
بسیار بزرگ و بلند مقام	عظمان

بزرگی	عظمت
بسیار بزرگ (از حیث مقام و مرتبه)	عظوم
بزرگ - بلند مرتبه	عظیم
دانش و ادراک	علم
پرچم	علم
بسیار دانا	علوم
پر - بالای	علی
بلند مرتبه - شریف	علی
آقا سید علی اکبر دهجی	علی قبل اکبر
(مخاطب لوح قد احترق المخلصون)	
بالا - بلندمرتبه - بلند تر (مؤنث)	علیا
علی * ك: پرتو باد ((م))	علیک
بیمار و ناتوان	علیل
دانا - دانشمند	علیم
علی * ها: پر او باد ((م))	علیها
از	عن
توجه - لطف و بخشش	عنایت (عنایة)
عنایت * ك: لطف تو ((م))	عنایتك
عند * ك: نزد * تو ((م))	عندك
پیمان	عهد

عهد * ك: پیمان * تو ((م))	عهدك
چشم	عين

غـ

غلبه کننده - فاتح (اسم فاعل)	غالب
بسیار پر ارزش - گرانقدر و گرانقیمت	غالی
پنهان	غائب
گرد و خاک	غبار
(غریبه) دوری از وطن	غربت
غرق شده است (فعل ماضی - لازم)	غَرَقَ
دور افتاده از وطن	غریب
شهر ژیان	غضنفر
بسیار آمرزنده - بخشنده گناهان	غفار
بخشایش و آمرزگاری	غفران
بسیار بخشاینده گناهان	غفور
جوان (مقصود جمال مبارك)	غلام
مسدود شد (فعل ماضی مجهول)	عَلِقَ
آبهای عمیق (جمع نمره)	عَمْرَات

گمراهی و ضلالت	غَوَى
پنهان - پنهان از نظر	غِيب
پاران	غِيث
کمک کننده - فریادرس	غِيَاث
بیشه ها - محل های پردرخت (جمع غَيْبَه)	غِيَاب
(غیره) شرف	غِيَرَت

فـ

پس	فَـ
ف * ارسل ((م))	فَارَسِلْ
آداد	فَارِغْ
رسید - فائز شد (فعل ماضی)	فَادَ
رسیدند - فائز شدند (فعل ماضی)	فَادُوا
بخشنده - صاحب فضل و کرم	فَاخِلْ
آفریننده - شکافته (ظاهر کننده)	فَاطِرْ
زناتی که پایمان رسیده اند (جمع فائزه)	فَائِزَات
مرداتی که پایمان رسیده اند (جمع فائز)	فَائِزِينَ
بازکننده - گشاینده	فَتَا-

پاز کردی تو (فعل ماضی)	فَتَحَّتْ
مباهات - افتخار	فخر
قربان - قربانی کردن	فِدَا
نام رودی است که با دجله سرزمین	فُرَات
بین النهرین را میسازد - اصلاً بمعنای	
آب قراوان	
دوری	فِرَاق
گشایش	فَرَج
شادمانی - خوشحالی	فرح
یکتا - واحد	فرد
شاخه‌های درختان - آنچه از اصل چیزی	فروع
جدا شود (جمع فرع)	
یکه و تنها	فرید
بدکاران و گناهکاران (جمع فاسق)	فَسَاق
جدا شد (فعل ماضی)	فَصَلَ
بخشنده	فَعَال
بخشش - زیاده دادن	فَعْل
فعل * ك ((م))	فَعْلَك
همیشه بخشنده	فَعِيل
عمل	فَعِل

فقد	نبودن
فی	در
فیما	فی * ما ((م))
فیه	فی * ه ((م))

قاف

قادر	توانا
قاصدین	قصد کنندگان (جمع قاصد)
قالع	ریشه کن کننده
قام	بلند شد - قیام کرد - ایستاد (فعل ماضی)
قادم	راضی نگاهدارنده - راضی
قائم	بر پای خود ایستاده
قیمه	مشت - پنجه
قیمتک	قیمت * ك ((م))
قیل	پیش
قیل	جانب - طرف
قدر	مقدر کن - قرار بده (فعل امر)

مقدّر کننده	قدران
توانائی	قدرت
قرار دادی - مقدّر کردی (فعل ماضی)	قَدَرْتَ
قَدَرٌ * تَ * * ((م))	قَدَرْتَهُ
پاکی - مقدّس و طاهر بودن	قُدْس
مقدّس - پاک و منزّه از هر عیب و نقص	قُدْسَان
قدس * ك ((م))	قُدْسَكَ
چاودانی بودن - خدّ حدوث	قَدِمَ
پاک ر مقدّس - منزّه از هر عیب	قُدُوس
بسیار قدیم	قَدُوم
توانا و پا قدرت	قَدِير
حکم خدا که برگشت ندارد - خواست الهی	قَضَاء
کمی	قَلِيلٌ (قَلَّتْ)
وسيله نوشتن	قَلَم
اصطلاحاً اشاره به حضرت بهاء الله -	قَلَمِ اَعْلَى
قلم وحی الهی - مظهر ظهور	
دلها	قُلُوب
لباس	قَمِيص
مجازات کننده - بسیار چیره و غالب	قَهَّار
ایستاده بدون تکیه بر دیگری - مستقل	قَيُوم

کـاف

تو (ضمیر)	ك
گشایندهٔ اسرار و معانی	كاشف
بی نیاز کننده از غیر - پاینده - پرتو قرار	كافی
بود (فعل ماضی)	كانَ
جام‌ها - ظرف‌ها - کاسه‌ها (جمع کاس)	كؤوس
بزرگی - عظمت - جلال	كبرياء
بخشش و عطا	كرم
بسیار بخشنده و کریم	كروم
شکست (فعل ماضی - مجهول)	كسرتَ
انکار کرد (فعل ماضی)	كفرَ
همه - هر	كُلّ
سگها (جمع کلب)	كلاب
بیان و کلام (از القاب مقامات ظهور)	كلمة
کلمه * ك ((م))	كلمتك
تمام و کامل شدن - بحدّ شهادت رسیدن	كمال

بودی (فعل ماضی)

كُنْتَ

چگونه است

كَيْفَ

لام

تا اینکه - که (پس سر فعل می آید)

لِ

برای (پس سر اسم می آید)

لِ

هرآینه

لِ

نه - نیست (حرف نفی)

لَا

ناله و داری مکن (فعل نهی)

لَا تَجْزَعَنَّ

آشکار و هویدا شد (فعل ماضی)

لَا حَاحَ

پهینده

لَا حِطَّ

خداوند نطق و بیان (لوح شفا)

لَا فِطَّ

ناطق

لِ * امناء * ك ((م))

لِأَمْنَائِكَ

لِ * پلاء * ك ((م))

لِإِطْلَاقِكَ

لِ * تجذّب * ن * ي ((م))

لِتَجَذِّبِنِي

نزد - جانب - طرف

لَدُنْ

نزد - جانب - طرف

لَدَى

دبان	لسان
بسیار مهربان	لطوف
لِ * عَسْرًا * كَ ((م))	لِنَفْسِكَ
دیدار - ملاقات	لِقَاءَ
لِ * كَ ((م))	لَكَ
لِ * نَفْسِ * كَ ((م))	لِنَفْسِكَ
اگر	لَوْ
لِ * يَ ((م))	لِي

آنچه	مَا
حرف نفی	مَا
مَا * رَأَتْ: ندید ((م))	مَا رَأَتْ
صاحب	مَالِك
مَا * اِحْلَى: چه شهرین است ((م))	مَا اِحْلَى
پازدارنده	مَانِع
محل شروع	مَبْدَأُ
بیان کننده - شرح دهنده (اسم فاعل)	مَبِينٌ

بلند و رفیع - بلندمقام	متعالی
لباس پوشیده - آراسته شده - پوشش	مُتَمَسِّسٌ
جذب شده - شیفته - به وجد آمده	مَجذُوبٌ
(اسم مفعول)	
اجابت کننده - جواب دهنده (اسم فاعل)	مُجِيبٌ
پسندیده - دوست - معشوق (اسم مفعول)	مُحِبُّوبٌ
جمال مبارک	مُحِبُّوبٌ الْاِلهِی
محبوب * ی ((م))	مُحِبُّوبِی
بحرکت آورنده (اسم فاعل)	مُحَرِّکٌ
حفظ شده - محافظت شده (اسم مفعول)	مُحْفُوظٌ
شادمان - مظهر سرور (لوح شفا)	مُحْفُوظٌ
پسندیده - ستوده - از اسماء الهی	مُحْمُودٌ
دارندگان ایمان خالص (حالت فاعلی)	مُخْلِصُونَ
(جمع مخلص: پاک و خالص)	
آرزو	مُرَادٌ
محل رجوع و برگشت	مُرْجِعٌ
خشنودی	مُرْضَاةٌ
مرضاة * ک ((م))	مُرْضَاتُکَ
یکبار	مَرَّةً
زینت دهنده	مُرْزِیْنٌ

شام	مَشاء
کسی که پاو پناه میبهرند	مُستعاذ
فریادرس - کسی که از او استغاثه	مُستغاث
و طلب یاری و فریادرسی شده	
کسی که از او کمک گرفته میشود	مُستعان
پنهان	مستور
غلبه کننده - تسخیر کننده	مُسَخِّر
(اسم فاعل)	
محل های طلوع و اشراق (جمع مشرق)	مشارق
آرزومندان (جمع مشتاق)	مشتاقین
(حالت مفعولی)	
محل اشراق و ظهور (اسم مکان)	مَشْرِق
مقصود جمال مہارک است	مَشْرِق آیاتک
کسانیکه برای خداوند شریک قائل شوند	مُشْرکون
حالت فاعلی (جمع مشرک)	
کسانیکه برای خداوند شریک قائل شوند	مُشْرکین
حالت مفعولی (جمع مشرک)	
محل شهادت	مَشْهَد
شناخته شده	مَشْهُور
چراغ	مِصْبَاح

چراغها (جمع مصباح)	مصابیح
اطاعت شده - کسیکه مردم از او فرمانبرداری و اطاعت کنند	مُطاع
محلّ طلوع	مَطَّلَع
مقصود جمال مبارك است	مَطَّلَعُ آيَاتِكَ
جایگاههای طلوع (جمع مطلع)	مَطَالِع
کسیکه پاو ظلم وارد شده (جمال مبارك)	مَطْلُوم
محلّ ظاهر شدن	مَطْهَر
مظهر الهی - مقصود جمال مبارك و حضرت اعلی	مَطْهَرُ الْكِبْرِيَاءِ
مظلومیت * ی ((م))	مَطْلُومِيَّتِي
با - باوجود	مَعَ
پناهگاه	مَعَاذ
پرستش شده - آنچه مورد پرستش باشد	مَعْبُود
ستمکاران - کسانیکه بحق دیگران تجاوز میکنند (جمع معتدی)	مُعْتَدِينَ
دوست و محبوب	مَمْسُوق
بخشنده و عطا کننده	مُعْطَى
کسیکه همه پاو روی میآورند - آباد شده - آبادان	مَمْمُور

کلید	مِفْتَاح
توانا	مُقْتَدِر
تعیین کننده سرنوشت	مُقَدِّر
نزدیکان (بخدا) (حالت مفعولی)	مُقْتَرِبِينَ
نزدیکان (حالت فاعلی)	مُقْتَرِبُونَ
قصد و نیت شده - مطلوب - خواسته	مَقْصُود
(در آثار مبارکه بمعنی ذات الهی و نیز حضرت بهاء الله)	
نوشته شده	مَكْتُوب
ناراحتی - هرچیز ناپسند	مَكْرُوه
بخشش و فضل - عنایت - جوانمردی کردن	مَكْرَمَت
پوشیده	مَكْنُون
پناه	مَلَاذ
پیر شده است (فعل ماضی مجهول)	مَكَّنَتْ
مورد توجه - خواستنی	مَلْحُوظ
صاحب - پادشاه - حکمفرما	مَلِك
آنچه که ممکن است باشد یا نباشد	مَمْكِنَات
مخلوقات	
باز داشته شده	مَمْنُوعاً
کسیکه (اسم موصول مشترك)	مَنْ

اد	مِنْ
راہما (جمعِ منہج)	مَنَاجِج
نجات دہندہ	مُنجی
یاری شدہ - پیروں	مَنصُور
موردِ نظر و توجہ	مَنْظُور
مِنْ * ما ((م))	مِنْهَا
مرگ	مُوت
یکتا پرستان (جمعِ موحد)	مُوحِدِیْنَ
مالك - آقا - سرور - دوست	مُولیٰ
کشتہ - ہلاک کنندہ (اسمِ فاعل)	مُهْلِك
عہد - پیمانہ	مِیثَاق
مِیثَاق * ك ((م))	مِیثَاقَكَ

نون

حیاتبخش	ناہت
آتش	نار
آتش	ناراً
مردم	ناس

از بین برنده	ناشِف
نصرت کننده - یاری کننده	ناصر
ناصرین * ك: نصرت‌کنندگان * تو ((م))	ناصریک
نگاه کننده - بیننده	ناظر
در حالیکه نگاه میکند (می‌طلهد)	ناظراً
نفوذ کننده	نافذ
نفع رساننده	نافع
صدای پارس سگ	نُباح
نجات * ك: رهائی * تو ((م))	نجاتك
نجات دهنده	نَجّاح
صدا - آواز	نِدا
نداء * ك ((م))	ندائك
منزه و پاك و مقدس	نُزوه
نصیحت کننده - راهنما	نصّاح
یاری	نُصرت
نصرت کننده	نصیر
قراوان شدن رزق و روزی	نعمه
روح دهنده - الهام کننده	نِفّاث
دو روشی و خیانت	نِفّاق
بوهای خوش (جمع نَفحه)	نِفحات

نَفحاتك	نَفحات * ك ((م))
نفس	شخص
نفسك	نفس * ك: ترا ((م))
نفسی	نفس * ی ((م))
نَوَّار	روشنائی دهنده
نَوَّح	ناله و گریه و داری
نور	روشنائی
نوراء	درخشان
نورٌ	نور * ء ((م))
نهاية	درجهٔ آخر

واو

واثق	بسیار مورد اعتماد
واحد	يك - یگانه
واهب	بخشنده
وجه	صورت (مقصود جمال مبارك یا حضرت اعلیٰ در دیارتنامه)
وجوههم	وجوه * هم: صورتهای * ایشان ((م))

وجه * ك: ((م))	وَجْهَكَ
بحال تنهائی - تنها و فرید	وَحْدَةً
کلام الهی که بر قلب پیامبران وارد میشود	وَحَى
وارد شد (فعل ماضی)	وَرَدَّ
کبوتر - بلبل (کنایه از مظهر امر الهی)	وَرَقَاءَ
پرگ - صفحه کاغذ که اصطلاحاً بمعنی نوشته و مکتوب بکار میرود	وَرَقَّةً
دزمه ها - اندیشه های شیطانی (جمع وسوسه)	وَسَاوِسَ
بجای آوردن عهد	وَفَاءَ
وفاء * ك ((م))	وَفَائِكَ
وفا کننده بعهد و وعده	وَفَى
بسیار وفادار	
شیفتگی - حیران شدن از شدت وجد (یا حزن)	وَلَهُ
بسیار بخشنده - عطا کننده	وَمَاءَ
درخشنده و تابان - روشن کننده	وَمَآجَ
وای بحال - هلاک - سختی مصیبت	وَيَلَّ

ها

او (ضمير مذكر)	هُ
او (ضمير مؤنث)	هَا
وزيد (فعل ماضی)	هَيَّتَ
وزيدن	هَيَّبَ
دوری	هَجْرَان
راهنمایی	هَدَايَت
این (اشاره به نزدیک - مذكر)	هَذَا
این (اشاره به نزدیک - مؤنث)	هَذِهِ
ایشان (ضمير - جمع)	هَؤُلَاءِ
حزن	هَمٌّ
او - آن (ضمير منفصل - مؤنث)	هِيَ
جایگاه و اصطلاحاً بدن انسان که مقر استقرار روح انسان است.	مِهْکَل
مظهر الهی	مِهْکَلِ قُدْسِی
بیبایان بیهکراں و بی آب	مِهْمَاء

په

من - مرا (ضمیمه)	ی
ای (حرف ندا)	یا
فکر کند - فکر میکند (فعل مضارع)	یَتَفَكَّرُ
فکر میکنند (فعل مضارع)	یَتَفَكَّرُونَ
داخل میشود (فعل مضارع)	یَدْخُلُ
داخل میشود (فعل مضارع)	یَدْخُلُونَ
پرزق * ن * ی: روزی دهی * مرا	یَرْزُقُنِي
(فعل مضارع) ((م))	
میخواهد - اراده میکند (فعل مضارع)	یُرِيدُ
شعله ور میگردد (فعل مضارع)	یَسْتَعِلُّ
می افروزد (فعل مضارع)	یُحْرِقُ
نزدیک میکند ((م))	یُقَرِّبُ
یقرب * ن * ی ((م))	یُقَرِّبُنِي
یقرء * ه: میخواند * آنرا	یَقْرَأُ
(فعل مضارع) ((م))	
یقرء * ها: میخواند * آنرا	یَقْرَأُهَا
(فعل مضارع) ((م))	
خوانده میشود (پس او) (فعل مضارع)	یُلْقَى

مرور میکند (فعل مضارع)

يَمْرُ

نطق میکند - بیان مینماید

يَنْطِقُ

(فعل مضارع)

ینفع * ن * ی: سود میرساند بمن

يَنْفَعُنِي

(فعل مضارع) ((م))

تحت نظر هیأت مدیره
مؤسسه معارف بهائی پلسان فارسی

دکتر مہری افغان	تہیہ و تنظیم
جناب سعادت اللہ منجذب	خط
خانم روحان احراری یزدانی	طرح جلد
خانم طویبی آگاہزادہ	ماشین نویسی